

UNA DE LLUNÀTICS

Em vaig llevar un matí de juliol amb la sensació que em faltava alguna cosa. No havia dormit bé, però no acabava de saber què em passava. La Joana, la meva dona, també feia mala cara.

—Què tens?

—Res. No ho sé. He dormit malament.

Vaig esmorzar tranquil·lament mentre llegia el diari. Els polítics se les tenien com sempre, hi havia incidències en els transports i l'educació continuava ben malament. Una mica, el de cada dia. Vaig sortir de casa i em vaig creuar amb la veïna del tercer, que en comptes de saludar-me, em va fer una ganyota de menyspreu. A davant de casa dos conductors es discutien.

L'autobús va arribar a l'hora. "Que estrany!" Semblava com si n'acabés de passar un altre feia poc, perquè era gairebé buit. Vaig saludar al conductor i em vaig asseure als primers seients.

—Porto des de les sis del matí fent ruta i no deuen haver pujat ni una dotzena de persones— La veu venia del conductor, que es veu que havia tingut un matí avorrit i tenia ganes de conversa.

—Vol dir que la gent no ha anat a treballar, avui?

—No senyor. Avui la gent s'ha quedat a casa.

—Que ha passat alguna cosa? He llegit el diari abans de sortir de casa i no hi he vist res estrany.

—Jo tampoc, però si li dic la veritat, també he estat a punt de quedar-me al llit.

Em va fer vergonya explicar-li els meus sentiments del dia a aquell conductor que no coneixia de res, però vaig trobar que ja era massa coincidència que tothom s'hagués llevat amb el peu esquerre.

Al llarg del viatge fins a la comissaria vaig veure dos gossos que es barallaven sense que els seus amos hi poguessin fer res i també en vaig

veure un altre que s'havia ajagut enmig del passeig de Sant Joan i no volia caminar per molt que la seva mestressa el tibés de la corretja.

A la feina vaig poder comprovar que les garjoles eren plenes. La majoria eren casos insignificants de baralles que s'havien produït durant la nit. Res. Una declaració, una nit a la garjola, com a molt, i a l'endemà cap a casa.

Em va sobtar que tots els detinguts miressin tan atentament la tele comunitària. N'hi havia que per uns moments apartaven la visió de la pantalla per fer quatre renecs d'estranyesa. D'altres ploraven desconsoladament i fins i tot n'hi havia que s'abraçaven entre ells. Em vaig apropar per escoltar la notícia. Havien robat la Lluna! Vet aquí el mal humor d'aquell matí de tanta gent! Ja era el segon cop que passava en els últims quinze anys. Vaig suposar que quan m'assegués al despatx trobaria un fax del mateix president de la Generalitat, perquè totes les comissaries del país prioritzessin la recerca del satèl·lit per davant de qualsevol altra investigació. Era una qüestió d'estat.

Els dos dies que van seguir són com expliquen les cròniques de l'any vint-i-set, quan es va produir el primer robatori. Aquella vegada el lladre havia tornat la Lluna després d'una setmana de caos a tot el món. De tot plegat només en quedava un anònim escrit l'endemà del robatori aparegut en el diari AVUI en què el lladre confessava divertir-se amb tot el desgavell.

De seguida vam sospitar que es devia tractar del mateix lladre de quinze anys enrere que repetia crim per afany de protagonisme. Els psicòlegs havien determinat que algú que robava la Lluna sent conscient del mal que feia, devia tenir una personalitat semblant a la dels criminals en sèrie: molt intel·ligent, però introvertit. Tanmateix hi havia opinions contraposades sobre el fet que el lladre hagués tornat la Lluna. Ens vam posar a investigar la carta de l'anònim de l'any vint-i-set per si trobàvem alguna cosa que se'ns havia escapat la primera vegada. Mentrestant, tots els investigadors del país en tots els camps, astrònoms, físics, químics, biòlegs, psicòlegs... Es van dedicar a estudiar si els efectes de la desaparició de la Lluna eren més intensos en uns

llocs que en uns altres, per si això ens podia aportar alguna pista d'on la podien tenir segrestada.

Un altre cop vam fracassar en les investigacions, però el llunàtic va tornar a deixar el satèl·lit al seu lloc vuit dies després d'haver-lo segrestat, aquest cop sense cap carta anònima que justificués la seva acció. Alguns psicòlegs creien que ho havíem d'interpretar com que el lladre tenia por que el trobéssim, tot i que la hipòtesi del penediment continuava viva. La teoria que prenia força, però, era que el lladre patia, com qualsevol altre ésser viu, les conseqüències de la manca de Lluna i que quan les conseqüències se li feien insuportables, l'havia tornat al seu lloc.

Sigui com sigui, estàvem a la seva mercè. No cal dir que vam continuar la investigació per prevenir cap més robatori. El més important llavors era saber com s'ho havia fet el lladre per robar la Lluna en dues ocasions. A partir de llavors, la feina més important de recerca la van fer els físics, els químics i els astrònoms.

Al cap de dos mesos de feina hem obtingut resultats. S'han trobat radiacions elevades en una platja a prop d'Altafulla. Entre la sorra fina, hi havia barrejada el que els científics anomenen "pols galàctica". I en un racó de la platja, on comença el bosc, algú hi ha deixat mig amagada entre els esbarzers, l'arma sense la qual el crim no s'hauria pogut cometre: un cove.

O sigui que era cert! La Lluna es pot agafar del cel amb un simple cove! M'he quedat perplex quan ho he sabut. I espantat, molt espantat! Les autoritats han decidit amagar la notícia per por que qualsevol pugui fer l'intent de robar la Lluna. Jo, com a intendent de la Comissaria general d'investigació criminal, tinc informació privilegiada i m'ha semblat que ho havia de deixar escrit en algun lloc.

Aquesta tarda hem anat a passejar amb la Joana a la platja aprofitant el bon temps dels últims dies de setembre. Mentre jo tenia el cap en els

esdeveniments dels últims mesos, la Joana m'ha tocat el colze i m'ha assenyalat un noi estirat a la sorra.

—Mira aquest noi!

—Què passa? Està prenent el sol— he dit sense gaire interès.

—Si home, el sol! No veus que li toca l'ombra?

—I doncs?

—Que no ho veus que amb quina atenció mira el sol?

—Au va!— he dit una mica descregut i la Joana no s'ha atrevit a fer cap més comentari. La tornada a casa l'hem feta en silenci. Com més hi penso, més em preocupa que un dia ens quedem a les fosques.

Pocatraça